

vedtage det, ellers gaar der alt for meget i Stykker.

Derfor er det en Nødvendighed, at dette Forslag forberedes og forberedes godt, og derfor har jeg anset det ikke blot for rigtigt og forsvarligt og for ret nødvendigt for Arbejdets Udførelse paa en saadan Maade, at der er Udsigt til, at der kan komme et virkeligt Resultat ud af det, men ogsaa for hensynsfuldt overfor Rigsdagen, at den fik Lejlighed til at tage Stilling til Hovedlinierne i det Arbejde, der skal udføres, allerede fra først af.

Man siger, at Ministeren kan jo nedsætte et Udvalg paa to Personer til at undersøge hele dette Forhold. Men det er dog ikke nok med at nedsætte et Udvalg til at undersøge Forholdet. Regering og Rigsdag kan nedsætte Udvalg til at undersøge dette Forhold og tilvejebringe Forslag, efter hvilke vi ønsker at faa Spørgsmaalet løst og faa Landmandsbanken overdraget til et Aktieselskab, som skal fortsætte denne Banks Virksomhed; men vi kommer bare ingen Vegne med Spørgsmaalet, selv om Regering og Rigsdag er nok saa enige om det, førend den anden Part er til Stede, det Aktieselskab, som skal overtage Banken og drive den videre. Det er det, der tilsigtes opnaaet gennem dette Udvalg paa de to Personer, som her er Tale om, den ene Person repræsenterende Staten og Statens Interesser og derigennem Bankens, den anden Person repræsenterende Nationalbanken ud fra den Opfattelse, at det er Nationalbanken, som skal være den ledende ved Aktietegningen i den nye Bank, med andre Ord være den ledende i at tilvejebringe det Aktieselskab, som skal udløse Landmandsbanken af Statens Favntag. Disse to Faktorer maa stilles overfor hinanden i Samarbejde og Forhandling med hinanden for at naa til et Resultat, som der kan blive Mulighed for at faa noget ud af.

Det er en ganske fejlagtig Opfattelse, naar det er antydnet, at her giver man Magten over til Nationalbanken. Jeg maa dog forstaa det saaledes, at man fra Rigsdagens Side ønsker, at den nuværende Landmandsbank, den statsgaranterede Bank skal afløses af en ny, eller at den gamle Bank skal fortsætte som en fri, privat Aktiebank. Saaledes maa det forstaaes, og saaledes maa det ogsaa i Virkeligheden forstaaes efter de Udtalelser, der er fremsat i Betænkningen af 1926, og som er tiltraadt af den daværende Erhvervsminister. Selv om det samme ærede Medlem i Dag gør sig til Talsmand for en Statsbank, maa det dog forstaaes saaledes, at man mener, at det

skal være en fri og uafhængig Bank. Jeg maa ogsaa forstaa det saaledes, at det er Meningen, at det skal være en dansk Bank, altsaa en Bank, i hvilken man tilstræber, at Majoriteten af Aktiekapitalen kommer til at ligge paa danske Hænder. Og det forekommer mig, at det eneste naturlige da maa være, at det er Landets ledende Bank, Nationalbanken, som kommer til at gaa i Spidsen for Dannelsen af dette Aktieselskab, som skulde fortsætte eller afløse den nuværende Landmandsbank.

Det er altsaa ikke et nyt Udvalg blot til at undersøge, men det er et Udvalg, som undersøger og vurderer Forholdene, det er to Parter, som sidder overfor hinanden, den ene paa Statens Vegne og den anden i Virkeligheden repræsenterende den Aktiekapital, som en Gang skal komme til at overtage den nye Bank, to Parter, som skal forhandle sig til Rette om den endelige Ordning, som skal forelægges for Rigsdagen til Vedtagelse i næste Rigsdagssamling.

Man siger, at dette Udvalg er en meget selvfølgelig Ting. Ja, det er det, men det er ogsaa saa selvfølgelig og saa betydningsfuldt, at det er meget naturligt, at Rigsdagen giver sin Tilslutning til, at et saadant Udvalg nedsættes og foretager det Arbejde. Og det er jo en selvsagt Ting, at naar den ene af Udvalgets Medlemmer sidder som Repræsentant for Staten, for det Ministerium, som har Ansvaret for dette Forhold, altsaa Handelsministeriet i Øjeblikket, saa maa dette Medlem af Udvalget stadig arbejde i Forstaaelse med og i den nøjeste Kontakt med Ministeriet, for at det endelige Resultat, man kommer til, kan blive et Resultat, som Ministeren er i Stand til at tage Ansvaret for at forelægge Rigsdagen — ellers vil det jo heller ikke have Betingelserne for at blive gennemført i Rigsdagen.

Det høres fra forskellige Sider, hvor overflødigt det hele er, baade § 1 og § 2; det er saa selvfølgelig. Men heroverfor staar paa den anden Side Udtalelser fra det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, for øvrigt ogsaa fra det ærede Medlem Hr. Stauning, om, at dette Forslag vil binde Lovgivningsmagten paa Forhaand. Det forekommer mig, at disse Udtalelser staar ganske overordentlig daarligt til hinanden: at det er noget saa løst og saa overflødigt, og saa er det alligevel noget, der skal binde Rigsdagen, naar Forslaget forelægges i den endelige Form.

Nej, det er ingen af Delene, det binder ikke Rigsdagen, og det er heller ikke løst, men det opfordrer Rigsdagen til at give sin Tilslutning til, at det Arbejde, som skal udføres for at naa til en endelig Ordning, fast-